

[Peter Ravn.]

udvalget ser lidt nøjere på den nye bestemmelse. Jeg ved ikke, hvor nødvendig bestemmelsen i det hele taget er.

I arbejdsløshedslovens § 15, stk. 10, er fastsat et maksimum for udbetaling af understøttelse. Den daglige understøttelse kan ikke overstige for forsørgere med børn $\frac{4}{5}$ og for andre forsikrede $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige arbejdsfortjeneste. Herudover er der, så vidt jeg kan se, ingen bestemmelse i loven, der forhindrer dannelsen af private forsikringer til forhøjelse af understøttelses-satserne. Såfremt dette er rigtigt, synes den nye bestemmelse overflødig, og i så fald vil den forhindre de private hjælpe-kasser i at komme højere op end til de fastsatte 18 kr. til forsørgere. Men alt dette kan vi undersøge og drøfte i det udvalg, der nedsættes efter lovforslagets første behandling.

De samlede udgifter til denne revision af arbejdsløshedsloven er beregnet til 35,9 mill. kr. Udgifterne er dog baseret på regnskabsåret 1958-59, hvor gennemsnitsledigheden var på 8 pct. Da der i kalenderåret 1959 kun har været en ledighed på 6 pct., er de 35,9 mill. kr. altså ikke udtryk for det virkelige tal; kan den lave ledighed fastholdes og måske endda yderligere nedbringes, vil beløbet dale i takt hermed.

Refusionen for de såkaldte sociale ydelser foreslås forhøjet fra 75 pct. til 85 pct., således at der derigennem i nogen grad gives kasserne dækning for de øgede udgifter.

Det er måske værd at erindre om, at en hel del af de udgifter, der her er tale om, er ydelser, som det offentlige forhen har måttet bære. I samme omfang som man har givet kasserne udvidet adgang til udbetaling af understøttelser, har man lettet kommunernes byrder. Dagetallet er sat i vejret, der udbetales børnetillæg, husleje-hjælp, brændselshjælp o. s. v., alt sammen ting, som, hvis de ikke blev udbetalt af kasserne, måtte klares over den almindelige kommunehjælp. Derfor må det også være rimeligt og rigtigt, at det offentlige betaler en betydelig part af disse udgifter.

Det andet lovforslag, som vi behandler samtidig, forslag til lov om ændringer i lov om kommunale beskæftigelsesudvalg, er lettere overskueligt. Der foreslås kort og godt, at § 6 i loven om kommunale beskæftigelsesudvalg udgår, og så nogle min-

dre redaktionelle ændringer, som er affødt heraf.

Bestemmelsen i § 6 siger, at en ikke-forsørger under 30 år ikke kan oppebære hjælp fra arbejdsløshedsforsikringen eller almindelig hjælp fra kommunen, uden at beskæftigelsesudvalget har meddelt ham attest for, at der ikke har kunnet anvises passende arbejde i kommunen eller på egnen. Bestemmelsen har skabt en del irritation og, synes jeg, ikke helt uden grund, og jeg tror for øvrigt irritation både hos de arbejdssøgende og hos beskæftigelsesudvalgene. Det forekommer mig da også, at spørgsmålet kan løses ad anden vej, således at man undgår den dobbelte administration.

Af den beretning, arbejdsdirektøren netop har udsendt for regnskabsåret 1958-1959, fremgår, at der er foretaget 416 592 anvisninger, og heraf har beskæftigelsesudvalgene kun foretaget 1761 arbejdsanvisninger. Når man tænker på, at vi vel her i landet har mere end 1 000 beskæftigelsesudvalg, og at de altså kun har anvist 1 761 til arbejde, vil det sige, at i gennemsnit har vore beskæftigelsesudvalg ikke anvist 2 arbejdere hver hele året igennem. Sagen er den, at arbejdsanvisningskontorerne har akkurat den samme opgave. Så snart et medlem melder sig arbejdsløs, tilgår der arbejdsanvisningskontoret meddelelse om navn, adresse, alder, forudgående ledighed m. v. Det har en nøjagtig fortegnelse over ledige medlemmer, og her kan man henvende sig, hvis man ønsker arbejdskraft. Folk kan også henvende sig til arbejdsløshedskassen, og er der arbejdsløse, vil de selvfølgelig blive anvist.

Jeg ser ikke nogen fornuftig begrundelse for at opretholde dette dobbelte kontrolsystem. Lovforslaget betyder en forenkling af administrationen og fjerner et irritationsmoment. Jeg anbefaler det til velvillig behandling.

Må jeg så forøvrigt i denne forbindelse slå en rød streg under den højtærede arbejdsministers bemærkninger i hans fremsættelsestale. Ministeren siger her, at efter hans og regeringens opfattelse bør beskæftigelsesudvalgene til gengæld for den letelse, de nu får i arbejdet, gøre en forøget indsats på andre områder. Jeg har ikke indtryk af, at disse udvalg, i alt fald ikke alle steder, har øvet så forfærdelig stor en